

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621010140
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1621010140.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Márie Šimkovej, v trestnej veci proti obžalovanému K. N., pre pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 k § 155 ods. 1 Tr. zák. a iné o odvolaní okresnej prokurátorky proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 7T/17/2021 z 13. mája 2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. augusta 2021 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 7T/17/2021 z 13. mája 2021 vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

K. N., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom
M., G. XXXX/XX, prechodne bytom
J. č. XXX, vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Bratislava od 18.10.2020,

u k l a d á

podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Vo zvyšných častiach napadnutý rozsudok zostáva nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 7T/17/2021 z 13. mája 2021 bol obžalovaný K. N. uznaný za vinného z pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 k § 155 ods. 1 Tr. zák. a prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1 Tr. zák., v súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 18.10.2020 navigoval v skorých ranných hodinách poškodeného Z. W. ako taxikára, ktorý ho odviezol z Bratislavy, aby zastavil na parkovisku pri hoteli Q. v meste Malacky pod zámienkou vybratia peňažných prostriedkov potrebných na zaplatenie jazdy z bankomatu, kde poškodeného po zastavení motorového vozidla zn. Z. W., EC: BL-XXXGK, v čase okolo 04.51 h. opakovane porezal otváracím nožom s čepeľou dlhou 9cm do oblasti krku, načo poškodený vystúpil z vozidla a utiekol na C. námestie, následne obvinený K. N. tiež odišiel od predmetného motorového vozidla, avšak potom sa k tomuto

motorovému vozidlu v hodnote 6.000,- Eur vrátil a odviezol sa ním domov do obce J., pričom v motorovom vozidle sa nachádzali aj rôzne veci patriace poškodenému, a to okrem iného osobné doklady s platobnou kartou, dioptrické okuliare, načúvacie prístroje zn. H., finančná hotovosť vo výške 80,- Eur, tablet zn. Lenovo TAB 8, mobilný telefón zn. Honor 7A, strešné svietidlo „TAXI“ a taxameter zn. Kienzle s prenosnou tlačiarňou, ktoré z časti vyhodil na neznámom mieste, čím poškodenému Z. W. spôsobil v prednej časti krku reznú ranu v tvare písmena V o celkovej dĺžke 10 cm a reznú ranu o dĺžke 7 cm, ktorou zasiahol jugulárnu venu - hlavnú hrdlovú žilu, čo si vyžiadalo okamžitú operáciu a nevyhnutnú dobu liečenia do 6 týždňov, ako aj škodu na odcudzených veciach najmenej vo výške 390,- Eur.

Za to bol prvostupňovým súdom odsúdený podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j), písm. 1), § 37 písm. h), § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci a to 1 ks kovového nožika s čiernou rukoväťou a čepeľou dlhou 9 cm s tým, že podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému K. N. uložil povinnosť nahradiť poškodenému Z. W., nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom C. č. XXX škodu vo výške 190,- Eur a povinnosť nahradiť poškodenému Z. zdravotná poisťovňa, a.s., T.: XX XXX XXX, so sídlom O. cesta 2, XXX XX Bratislava, škodu vo výške 2.349,18 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného Z. W. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení sa obžalovaný výslovne vzdal práva podať odvolanie a to aj za osoby oprávnené podať odvolanie v jeho prospech, ale prokurátor hneď podal odvolanie a to do výroku o treste, teda v zákonnej lehote, ktoré následne písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu 04.06.2021 prokurátorka poverená výkonom funkcie okresného prokurátora ho odôvodnila tým, že výrok o treste napadnutého rozsudku je nesprávny a uložený trest, s ohľadom na okolnosti spáchania skutkov aj za neprimeraný. Namietala, že súd pri ukladaní sankcie neaplikoval ustanovenia § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., hoci sa K. N. dopustil viacerých trestných činov, ktoré sú rôznorodého (nie rovnorodého) charakteru, pričom vzhľadom na priebeh jeho konania a existenciu deliaceho momentu, po porezaní krku poškodeného došlo k vystúpeniu z motorového vozidla, následne k úteku od tohto vozidla a až po chvíli k vráteniu k tomuto vozidlu a jeho použitiu a odcudzeniu vecí vo vozidle, niet pochýb, že v tomto prípade nemôže ísť o jednočinný súbeh trestných činov. Zhrnul teda, že súd mal okrem iného pristúpiť k aplikovaniu asperačnej zásady, t.j. k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby a následne ukladať trest odňatia slobody z takto upravenej sadzby. Vzhľadom na uvedené skutočnosti s akcentom na okolnosti spáchania skutkov, pre vysokú mieru brutality útoku s bezprostredným ohrozením života a následné spáchanie ďalších trestných činov, považuje trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby za absolútne neprimeraný, nakoľko závažnosť konania obžalovaného považuje za vysokú a z tohto dôvodu je podľa jej názoru namieste uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody dlhšieho trvania.

Navrhla preto Krajskému súdu v Bratislave, aby podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov so zaradením do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V súlade s ustanovením § 314 Tr. por. bolo odvolanie prokurátorky zaslané všetkým procesným stranám, teda obžalovanému, jeho obhajcovi a poškodenému na prípadné vyjadrenie, čo ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu využil obžalovaný, ktorý prostredníctvom obhajcu zaslal písomné vyjadrenie doručené okresnému súdu 18.06.2021, v ktorom s poukazom na napadnutý rozsudok a vyhlásenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., na základe ktorého súd pokračoval v dokazovaní len čo sa týka výšky trestu uviedol, že odôvodnenie odvolania prokurátora, podľa neho, pôsobí zmätočne, nakoľko v prvom odseku nie sú uvedené správne údaje obžalovaného, s poukazom na chybný dátum narodenia obžalovaného, že trestný čin, pre ktorý je stíhaný, sa nezhoduje s rozsudkom

a aj nesprávne uvedenú spisovú značku obžaloby a dátum jej nápadu na Okresný súd Malacky s tým, že sa prevdepodobne jedná o administratívnu chybu, avšak považoval za potrebné tento rozpor zo strany prokurátora vysvetliť. Obžalovaný má za to, že konajúci súd postupoval správne, keď nepoužil sprísňujúce ustanovenie podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., nakoľko podľa názoru súdu nejde o skutok spáchaný dvoma a viacerými skutkami. Krátke, doslova niekoľko sekundové vzdialenie sa od motorového vozidla na vzdialenosť maximálne 10 metrov, nemožno považovať za deliaci moment a dôvodiť tým spáchanie trestných činov obžalovaným dvomi alebo viacerým skutkami. Preto podľa neho súd konal správne, keď nepoužil pri ukladaní trestu asperačnú zásadu vyjadrenú v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. Následne poukázal na judikát R 32/2009, podľa ktorého, ak pri rozhodovaní o treste majú byť použité ustanovenia o úprave trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona, z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 38 ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6 a § 39 ods. 4, a § 41 ods. 2 Tr. zák., že konkrétne rozpätie trestnej sadzby sa určí tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení § 38 Tr. zák. a až následne sa vykoná úprava takto stanovenej trestnej sadzby podľa režimu § 41 ods. 2 Tr. zák., čo by znamenalo, že asperačná zásada by bola aplikovaná na rozpätie trestnej sadzby 4 roky až 8 rokov a teda v konečnom dôsledku by bola horná hranica trestnej sadzby ešte nižšia, ako je zákonom stanovených 10 rokov. Poznamenal, že prokurátor vo svojom odvolaní absolútne opomenul prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností, pri ktorých sa v zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. znižuje horná hranica trestnej sadzby, že pri určovaní výmery trestu musí súd prihliadnuť, okrem iného, aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, čo správne konajúci súd aj zohľadnil pri určovaní výšky trestu, ktorú stanovil na dolnej hranici trestnej sadzby. V trestnom konaní neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by boli dôvodom na to, aby bol trest ukladaný v polovici alebo pri hornej hranici trestnej sadzby. Súd musí vychádzať z okolností, ktoré sa odohrali a nie z hypotéz „čo by sa mohlo stať keby“. Podotkol, že k spáчанию skutku sa priznal, riadne ho oľutoval a už v prípravnom konaní vyjadril vôľu napraviť škodu, ktorú svojim konaním napáchal. Pri rozhodovaní o trvaní dôvodov väzby po podaní obžaloby, obžalovaný návrh prokurátora na jeho ponechanie vo väzbe akceptoval a proti rozhodnutiu o ponechaní vo väzbe sťažnosť nepodal. Z uvedených dôvodov považoval obžalovaný rozsudok za vecne správny.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka krajskej prokuratúry zotrvala na podanom odvolaní, ktoré predniesla zhodne s písomným podaním a navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu, v súlade s písomným vyjadrením k odvolaniu prokurátora, navrhol odvolanie zamietnuť s poukazom na síce prísny trest odňatia slobody uložený obžalovanému, ale zákonný a spravodlivý.

Obžalovaný právom posledného slova uviedol, že ho mrzí, čo spáchal a po vykonaní trestu chce poškodeným stranám uhradiť škodu.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 ods. 1 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky je len čiastočne dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom

konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods.1 písm. d/ Tr. por. odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd konal na základe podanej obžaloby prokurátora, pre vyššie uvedený skutok a právne kvalifikovaný ako pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 k § 155 ods. 1 Tr. zák. a prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., v súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a vzhľadom k tomu, že obžalovaný bol väzobne stíhaný už od vznesenia obvinenia od 18.10.2020, súd potvrdil tzv.súdnu väzbu obžalovaného právoplatným uznesením 15.04.2021. Na hlavnom pojednávaní 13.05.2021 obžalovaný K. N., po zákonom poučení podľa § 257 Tr. por. urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinným zo spáchania žalovaného skutku v zmysle podanej obžaloby a po zákonom poučení kladne odpovedal na všetky položené otázky v zmysle § 333 ods. 3, písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por., pričom prokurátor navrhol toto vyhlásenie prijať a súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a zároveň vyhlásil, že dokazovanie o vine obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe sa nevykoná a budú vykonané dôkazy len súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení, pričom tak oboznámil aktualizovaný odpis z registra trestov, lustráciu z registra priestupkov, vyjadrenie Z. zdravotnej poisťovne ku škode, vyjadrenie A. poisťovne ku škode, zápisnicu o vydaní vecí - kovového nožika zo dňa 18.10.2020, uznesenia a zápisnice o vydaní vecí a vrátení vecí, odborné vyjadrenia na taxameter, strešné svietidlo mobilný telefón Honor 7A, tablet Lenovo a motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na podanú obžalobu, skutkovú vetu a právne posúdenie konania obžalovaného, jeho vyhlásenie o vine a následný postup súdu v tejto súvislosti, pričom zrejmom nesprávnosťou bolo pri vyhlásení rozsudku právne posúdenie konania obžalovaného aj ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1 Tr. zák., hoci vzhľadom na podanú obžalobu, vyhlásenie obžalovaného o vine a aj právnu vetu vyhláseného rozsudku, že obžalovaný sa zmocnil cudzieho motorového vozidla väčšej hodnoty v úmysle prechodne ho používať, správne mal byť tento prečin právne posúdený ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., v zmysle podanej obžaloby,

ktoré zrejme pochybenie nemohol odvolací súd napraviť, vzhľadom na vyššie uvedený procesný postup okresného súdu a obmedzené odvolanie prokurátorky, len do uloženého trestu. Napokon aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku ohľadne viny obžalovaného a právneho posúdenia, prvostupňový súd evidentne v tejto časti odôvodňoval ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák.

V ostatnom si senát odvolacieho súdu osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickvej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle spôsobiť inému ťažkú ujmu na zdraví, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo, zmocnil sa cudzieho motorového vozidla väčšej hodnoty v úmysle prechodne ho používať a prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu.

Odvolací súd si teda prehlásenie obžalovaného učinené podľa § 257 ods.1 písm. b/ Tr. por. v celom rozsahu osvojil a odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby v celom rozsahu ho opakovať.

V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu prokurátorky len do trestu a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, nakoľko konanie, ktoré týmto výrokom prvostupňového rozsudku predchádzalo nebolo odvolaním žiadnej procesnej strany napadnuté odvolaním.

Ani krajský súd, podobne ako okresný súd, nemal dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe a preto priznanie viny obžalovaným K. N. považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v podanej obžalobe.

Logickým dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaného že je vinný, bol aj ďalší postup súdu, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny a vykonal len dokazovanie ohľadne trestu a náhrady škody.

Nakoľko na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom nebolo vykonané dokazovanie súvisiace so skutkovými zisteniami obžaloby, nemohol ani krajský súd, ako súd odvolací preskúmať, zasahovať, meniť, či prípadne spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa, prezentované vo výroku o vine v napadnutom rozsudku. Napokon odvolanie prokurátorky, smerovalo len proti výroku o treste odňatia slobody.

Vzhľadom k tomu odvolací súd nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe súdu prvého stupňa v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 ods. 6, ods. 7 Tr. por. a následného uznania viny podľa obžaloby, nezaoberal sa z hľadiska správnosti, resp. nesprávosti skutkových a právnych záverov v napadnutom rozsudku a zaoberal sa len výrokom o treste.

Odvolací súd však pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku zistil zákonný dôvod na jeho zrušenie, resp. zmenu a to ako z pohľadu odvolania prokurátorky, i keď neakceptoval všetky jej tvrdenia uvedené v písomne odôvodnenom odvolaní.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a

súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Podľa § 34 ods. 5 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne c) pri príprave na zločin a pri pokuse trestného činu aj na to, do akej miery sa konanie páchatel'a priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj na okolnosti a na dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Podľa § 34 ods. 6 Tr. zák. tresty uvedené v § 32 <javascript:%20fZzSRInternal('30279',%20'6412746',%20'6412746',%20'4777092',%20'4777105',%20'0')> možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody. Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a príťažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, príťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa nepoužije v prípadoch, keď v osobitnej časti zákona je ustanovený iba trest odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo doživotie.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného

o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20210701>> alebo <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20210701>>. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 48 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody sa vykonáva diferencovane v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ústav na výkon trestu“) minimálneho, stredného alebo maximálneho stupňa stráženia.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Prvostupňový súd pri ukladaní trestu obžalovanému K. N. ukladal trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov s odôvodnením, že pri ukladaní trestu vychádzal z toho, že bol uznaný vinným z troch trestných činov a preto musel ukladať jeden úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., a to podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., ktorý je prísnejším trestným činom, pričom vychádzal zo závažnosti tohto zločinu ublíženia na zdraví, pretože za prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., je určená sadzba trestu odňatia slobody v rozpätí 1 rok až 5 rokov a za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák., je určená sadzba trestu odňatia slobody až na 2 roky, z pokusu ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného a ktorú určuje primárne zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., v rozpätí 4 roky až 10 rokov. V tejto súvislosti aplikoval aj § 14 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin. Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému, súd vychádzal aj z toho, že ak bol obžalovaný uznaný vinným z trestného činu, ktorého horná hranica trestnej sadzby, ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona, prevyšuje 5 rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody podľa § 34 ods. 6 Tr. zák., pričom podmienčne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci 2 roky (§ 49 ods. 1 Tr. zák.), respektíve 3 roky (§ 51 ods. 1 Tr. zák.) a že súd mohol uložiť obžalovanému len nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko dolná hranica trestnej sadzby u trestného činu, podľa ktorého sa obžalovanému ukladá trest, prevyšuje 3 roky a preto musel obžalovanému uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko iný druh trestu vylučuje v danom prípade priamo Trestný zákon. Súd odôvodnil, prečo nepoužil sprísňujúce ustanovenie podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého pri ukladaní úhrnného trestu odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, nakoľko mal za to, že v danom prípade nejde o skutok spáchanými dvoma a viacerými skutkami. Pod pojmom „skutok“ podľa súdu treba rozumieť udalosť vo vonkajšom svete vyvolanú aktívnym alebo pasívnym prejavom vôle páchatel'a (t.j. konaním), ktoré sa stáva trestným činom, ak vyčerpáva znaky skutkovej podstaty niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Išlo o charakterovo rovnorodé konanie obžalovaného, ktorým boli vyvolané viaceré následky (ublíženie na zdraví, zmocnenie sa cudzieho motorového vozidla a odcudzenie vecí) a že jeho konanie nie je možné oddeliť na viac skutkov, nie je možné v ňom vidieť deliaci moment, ktorý delí konanie obžalovaného na viacčinný skutok. Konštatoval, že obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal, oľutoval ho a deklaroval, že by chcel čo najskôr škodu uhradiť. Súd tak u obžalovaného zistil dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák. v tom, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a k spáchaniu skutku sa priznal a skutok úprimne oľutoval. Zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov. Vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností upravil trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., teda znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, pretože prevažovali poľahčujúce okolnosti. Súd nezohľadnil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d) Tr. zák. aj napriek tomu, že v čase páchania skutku obžalovaný nemal dovŕšený 21. rok života z dôvodu, že jeho vek nemal vplyv na spáchanie skutku, v bežnom živote riadne fungoval, chodil do práce. Žiadne popísané správanie, či už samotným obžalovaným alebo jeho starými rodičmi, ktorí boli vypočutí, nenasvedčuje tomu, že jeho rozumová alebo vôľová vyspelosť mala vplyv na jeho konanie. Taktiež nezohľadnil poľahčujúcu okolnosť v prospech obžalovaného podľa § 36 písm. h) Tr. zák. z dôvodu, že z vyšetrovania nevyplývalo, že by sa v čase páchania skutku nachádzal v ťažkej životnej situácii. Námietku obhajoby v tom, že v detstve bol obžalovaný týraný svojou matkou, od ktorej

musel utiecť, nemá časový súvis so spáchaním skutku. Neboli zistené žiadne skutočnosti poukazujúce na zdravotné problémy psychického rázu. Následne súd pristúpil k úprave trestnej sadzby, pričom pri výpočte postupoval podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. s tým, že rozdielom medzi hornou a dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby je 6 rokov (10 rokov mínus 4 roky), pričom jedna tretina zo 6 rokov sú 2 roky. Po úprave trestnej sadzby podľa § 38 Tr. zák. je trestná sadzba v rozpätí od 4 rokov do 8 rokov. Súd potom vyhodnotil kritériá podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútky), subjektu (osoba páchatel'a) a ďalej tiež príťažujúcich a poľahčujúcich okolností ako aj pomerov páchatel'a a možnosťami jeho nápravy. Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatoval, že podstatou skutkového deja bolo to, že obžalovaný vediac, že nemá dostatok peňazí na zaplatenie jazdy taxíkom opakovane (dve rezné rany) porezal otváracím nožom s čepeľou 9 cm taxikára do krku a to s úmyslom mu utiecť. Znalec konštatoval, že útok smeroval na krk a oblasť veľkých ciev, pri hlbšom zásahu alebo pôsobení väčšej sily mohlo dôjsť k poškodeniu vitálne dôležitých ciev alebo hlavových nervov s rizikom vykrvácania na mieste činu. Taktiež hrozilo riziko vzniku vzduchovej embólie, ktorá je smrtiaca pri poškodení hlbokých žilových kmeňov krku. Konaním obžalovaného teda vznikli stredne závažné poranenia s nutnosťou okamžitej operácie. Obžalovaný uvedeným spôsobom zaútočil bez predchádzajúceho varovania na poškodeného, ktorý takýto útok vôbec nečakal. Skutočnosti, ktoré sa týkajú spôsobu spáchania činu a jeho následku súd vyhodnotil v neprospech obžalovaného, nakoľko tento nečakane, prekvapivo zaútočil na poškodeného a to len z dôvodu, že nemal dostatok peňazí na zaplatenie odvozu. Len duchaplným konaním poškodeného, ktorý reagoval tak, že mu chytil ruku, snažil mu ju odtlačiť, následne vybehol z auta a volal o pomoc, nedošlo k tragickému následku konania obžalovaného. Pri posúdení zavinenia obžalovaného súd konštatoval, že obžalovaný musel vedieť, s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, akú ujmu na zdraví môže spôsobiť, aj keď deklaroval, že ho chcel „iba“ pichnúť do ruky, resp. do ramena, napokon namieril na oblasť krku, ako životne dôležitého orgánu, teda vedel, že môže byť priamo ohrozený život poškodeného (čo aj bol), čiže konal v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Tr. zák. Pri vyhodnotení osoby obžalovaného a možnosti jeho nápravy zistil, že obžalovaný síce nebol doposiaľ súdne trestný a nemá ani záznam v registri priestupkov, na druhej strane obžalovaný skutok úprimne oľutoval, prostredníctvom starého otca poštovou poukážkou uhradil časť škody vo výške 200,- Eur. a v prospech obžalovaného pričítal aj jeho neľahké detstvo, keďže podľa jeho vlastného vyjadrenia, ako aj z vyjadrenia jeho starých rodičov, žil do svojich dvanástich rokov s matkou, ktorá bola alkoholička, neskôr na to aj zomrela. Starí rodičia aj popísali správanie matky voči obžalovanému, že po ňom pľula, nadávala mu, posielala ho po alkohol až do doby, kým obžalovaný utiekol z domu a prišiel bývať starým rodičom a teda, že obžalovaný nežil v úplnej rodine, jeho otec bol vo výkone trestu odňatia slobody, pričom s jeho správaním nemali starí rodičia problémy, učenie mu síce nešlo, ale bol pracovitý a riadne chodil do práce. Z hľadiska určenia výmery trestu preto súd okolnosti ohľadne osoby obžalovaného vyhodnotil v prospech obžalovaného. Súd dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti a pre nápravu obžalovaného je potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože spáchaný skutok je pomerne závažný (čo vyjadruje tak zákonodarca stanovením trestnej sadzby, ako aj spôsob spáchania činu, jeho mimoriadne závažný následok a forma zavinenia obžalovaného). Nezistil žiadne okolnosti, ktoré by boli dôvodom na to, aby trest bol ukladaný v polovici, či pri hornej hranici upravenej trestnej sadzby a vychádzal aj z toho, že trest odňatia slobody bol obžalovanému ukladaný podľa trestného činu, ktorý obžalovaný spáchal v štádiu pokusu a preto bolo nutné vziať do úvahy nielen povahu a závažnosť spáchaného pokusu, ale aj to do akej miery sa konanie obžalovaného priblížilo k dokonaniu trestného činu, ako aj okolnosti a dôvody, pre ktoré k dokonaniu trestného činu nedošlo podľa § 34 ods. 5 písm. c) Tr. zák. Uviedol tiež, že vo všeobecnosti považuje útoky nožom na ľudí za mimoriadne závažné konanie, ktoré môže mať často nenapraviteľné následky a z pohľadu spoločnosti je neprijateľné uvedené konanie obžalovaného, kedy pri takom banálnom probléme, ako je nedostatok peňazí na zaplatenie, vytiahne nôž a zozadu bezdôvodne zaútočí na krk človeka. V posudzovanom prípade, práve s poukazom na vyššie uvedené okolnosti týkajúce sa pokusu, súd vzal do úvahy skutočnosť, že obžalovaný poškodeného síce zasiahol, ale iba takým spôsobom, že následok v podobe ľahkej ujmy na zdraví v konečnom dôsledku u poškodeného nenastal a doposiaľ pretrváva ľahké obmedzenie pohyblivosti krku. Zohľadnenie uvedených okolností súd vyjadril tým, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, ktorý je podľa názoru súdu postačujúci pre nápravu obžalovaného a na ochranu spoločnosti. Vzhľadom na to, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zaradil ho súd na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Záverom sa súd zaoberal aj možnosťou mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., nakoľko obhajca navrhol obžalovanému uložiť podmienený trest odňatia slobody, avšak nezistil také pomery páchatel'a a ani okolnosti prípadu, ktoré by takýto postup umožňovali. V tejto súvislosti súd pripomenul, že za pomery páchatel'a sa považujú okolnosti, ktoré sa týkajú jeho osoby, nesúvisia so spáchaným trestným činom, avšak môžu ovplyvniť úvahy o treste a v podstate ide o rodinné a osobné pomery, ktoré existujú nie v čase spáchania skutku, ale v čase rozhodovania o treste. Žiadne takéto, prípadne iné výrazné okolnosti, ktoré by umožňovali uvedený postup však neboli zistené ani počas prípravného konania a ani na hlavnom pojednávaní (napr. majetkové pomery páchatel'a, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo potenciálnej družky a pod.). Rovnako podľa súdu neboli zistené ani žiadne okolnosti prípadu (všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a) odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody. Navyše ani samotná prísnosť zákonom stanovenej trestnej sadzby nemôže byť sama o sebe okolnosťou, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (R 24/1966 - III).

Primárne je potrebné uviesť, že okresný súd správne postupoval, keď ukladal obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody s odôvodnením, ako detailne odôvodnil, ale pri jeho ukladaní sa dopustil viacerých nesprávností a to v prospech a aj v neprospech obžalovaného, nakoľko boli v rozpore so zákonom.

Odvolací súd sa zhoduje s názorom prokurátorky, že predmetná trestná činnosť obžalovaného K. N. bola spáchaná vo viacčinnom súbehu tak, ako správne na to poukázala odvolateľka v odôvodnení svojho odvolania, nakoľko vo viacčinnom súbehu bolo potrebné posúdiť konanie obžalovaného v súvislosti s porezaním krku poškodeného, teda pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a následným ďalším konaním obžalovaného tým, že vystúpil z motorového vozidla a snažil sa pred poškodeným ujsť, čo sa mu pre jeho prenasledovanie poškodeným nedarilo, po krátkej chvíli sa vrátil späť k tomuto vozidlu, dokonca z neho aj odcudzil veci, ktorú túto časť konania obžalovaného bolo potrebné právne posúdiť ako prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Uvedený zločin a dva prečiny boli preto spáchané obžalovaným vo viacčinnom súbehu, ktorý absorboval jednočinný súbeh uvedených dvoch prečinov.

Vzhľadom na všetky vyššie podrobne uvedené okolnosti Krajský súd v Bratislave uzatvára, že skutok obžalovaného bolo potrebné právne kvalifikovať ako pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 k § 155 ods. 1 Tr. zák. spáchaného vo viacčinnom súbehu s prečinom neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

V danom prípade najprísnejšie trestným je vyššie uvedený zločin ublíženia na zdraví, pri ktorom zákonodarca upravil trestnú sadzbu odňatia slobody od 4 do 10 rokov tak, ako správne konštatoval aj prvostupňový súd.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pochybil však okresný súd jednak v tom, že vôbec neukladal úhrnný trest obžalovanému, nakoľko evidentne aj on vychádzal z toho, že obžalovaný spáchal viac trestných činnov v súbehu, i keď nesprávne z jednočinného, pričom neaplikoval ani príslušné zákonné upravujúce tento postup.

Správne mal však prvostupňový súd ukladať úhrnný trest obžalovanému za viacčinný súbeh podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. tak, ako správne namietala prokurátorka v odvolaní a v tomto smere preto aj senát odvolacieho súdu postupoval a za uvedený súbeh trestných činov obžalovanému uložil trest, podľa najprísnejšieho trestného činu podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., v podstate zhodne, ako postupoval prvostupňový súd a podrobne odôvodnil.

Odvolací súd musel pritom opätovne obligatórne posudzovať u obžalovaného aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Uvedený postup pri ukladaní úhrnného trestu odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. za viacčinný súbeh mal však dopad na zmenu pri skúmaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v prospech obžalovaného, nakoľko mu zhodne s prvostupňový súdom odvolací súd priznal dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák. teda, že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a k spáchaniu skutku sa priznal a skutok úprimne oľutoval, ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred okresným súdom.

Na druhej strane odvolací súd v neprospech obžalovaného nepriznal ani jednu priťažujúcu okolnosť a pochybil preto prvostupňový súd, že obžalovanému priznal priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. Spáchanie druhého (aj ďalšieho) trestného činu, ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. sa totiž nepoužije pri ukladaní úhrnného trestu pri viacčinnom súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom a aplikuje sa tzv. asperačná zásada v zmysle § 41 od. 2 Tr. zák. Spáchanie druhého trestného činu, popri zločine, je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa naposledy citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Tr. zák.

Základná trestná sadzba odňatia slobody za najprísnejší zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. je 4 až 10 rokov, pričom nižšie uvedeným postupom bolo nakoniec potrebné obžalovanému ukladať úhrnný trest odňatia slobody v rozpätí trestnej sadzby od 4 rokov do 10 rokov.

Pri úprave trestnej sadzby podľa osobitnej časti Trestného zákona podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 3 a § 41 ods. 2 Tr. zák., konkrétne rozpätie trestnej sadzby sa určuje tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa § 38 Tr. zák. a až následne podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Keďže obžalovaný K. N. mal prevahu poľahčujúcich okolností postupom podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., znižovala sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, teda na 8 rokov, výkladom postupu podľa § 38 ods. 8 Tr. zák. a následne sa takto znížená horná hranica trestnej sadzby zvyšovala o jednu tretinu, ale nie už postupom podľa § 38 ods. 8 Tr. zák., teda o jednu tretinu z 8. rokov (96 mesiacov), teda o 32 mesiacov, čiže na desať rokov a 8 mesiacov. Odvolací súd tak následne postupoval a ukladal trest obžalovanému v rozpätí trestnej sadzby 4 roky až 10 rokov a 8 mesiacov. Zhodne s prvostupňovým súdom mu uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby, teda v trvaní štyroch rokov s poukazom na úvahy prvostupňového súdu, v ktorých podrobne v odôvodnení rozsudku rozviedol všetky kritériá pre ukládanie druhu a výmery trestu, s poukazom aj na osobné a majetkové pomery obžalovaného, bez potreby ich opätovne uvádzať. Pri týchto úvahách odvolací súd nemal žiadne pripomienky, plne sa stotožnil s okresným súdom a to aj pokiaľ ide o nepriznanie ďalších poľahčujúcich okolností u obžalovaného, ktorých sa prostredníctvom obhajcu domáhal ich priznania na okresnom súde a aj pokiaľ ide o nepoužitie mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zák. Preto v tejto časti odvolanie prokurátorky, pokiaľ žiadala sprísnenie trestu obžalovanému, považoval odvolací súd za nedôvodné, nakoľko aj senát odvolacieho súdu považoval uloženie úhrnného nepodmienečného trestu 4 roky, nielen za zákonný, ale aj za dostatočný na spravodlivé potrestanie obžalovaného.

Odvolací súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštanchom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Odvolací súd dodáva, že takto uložený trest je aj v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému zločinu a prečinom (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom -

potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia). Konanie obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný, považoval odvolací súd za jednorázové skratové konanie v situácii, ktorú nesprávne a v rozpore so zákonom obžalovaný vyhodnotil, ktoré vyústilo do následkov uvedeného skutku. Verí, že sa nielen takého, ale ani iného protiprávneho konania obžalovaný už viac nedopustí. Preto takto uložený trest podľa druhostupňového súdu dôsledne vychádza zo zásad pre ukladanie trestov zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. a zahŕňa tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Keďže zrušením výroku o treste bolo potrebné zrušiť aj výrok o spôsobe jeho výkonu, v súlade so zákonom bol obžalovaný tak, ako rozhodol správne už okresný súd, že na výkon trestu odňatia slobody zaradil obžalovaného K. N. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, zodpovedajúco ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, teda v danom prípade nebol doposiaľ súdne trestaný.

Odvolací súd viazaný obmedzenou revíziou povinnosťou a v súlade s 321 ods. 2 Tr. por. zrušil len napadnutý výrok o treste odňatia slobody a spôsob jeho výkonu, pričom ponechal nedotknuté v napadnutom rozsudku, okrem uznanej viny a právneho posúdenia, aj uložený trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a), ods. 5 Tr. zák., ako aj výroky adhézneho konania, podľa § 287 ods. 1, 288 ods. 2 Tr. por., ktoré nielenže neboli napadnuté odvolaním žiadnou procesnou stranou, ale boli aj v súlade so zákonom.

Na základe vyššie uvedeného a na základe odvolania prokurátorky, podaného v neprospech obžalovaného len do výroku o treste odňatia slobody, Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok len vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Aj preto odvolací súd rozhodol, že vo zvyšnej, nezrušenej časti napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zostal nedotknutý.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.